

**Van het Land van Ik Eerst
naar
het Rijk van Zichzelf geven**

Myrsine Viggopoulou

© Klooster Moeder Gods Portaitissa & Gozalov Books

Gozalov Books Publishing, van Beverningkstraat 40, 2582VJ,
Den Haag

Tel.nr.: +31(0)70 352 15 65

E-mail: gozalovbooks@planet.nl

Website: www.hetsmallepad.nl

ISBN: 9789079889754; 978-90-79889-75-4

Gebaseerd op het onderricht van oudvader Païssios van de
Berg Athos

Uit het Frans vertaald door het Klooster Moeder Gods Porta-
itissa, Rue du Caillou 3, Trazegnies, België

Tel./Fax: +32 (0)71 46 28 46

E-mail: portaitissa@skynet.be

Kaftafbeelding: Tatiana Spasolomskaya, spas1725@mail.ru

Originele titel: «Από την Εγώπολη στην Εσύπολη» Copy-
right van het Griekse origineel:

Athos Publications Ltd., Viggopoulou Mersina

INHOUDSOPGAVE

Voorwoord van de vertaalsters.....	5
Een kleine Ik-Burger.....	6
De Godin Verwaandheid	10
De Wijze Oude.....	14
De Goede Gedachte	20
De Zachtmoedige Nederige	24
In Jij-Burg.....	28
De Spelen in Jij-Burg.....	33
De zon komt iedere dag op	35
De grote verrassing.....	37
De gemzen van de rotswand	41
Als je goed doet, doe het dan op de goede manier	44
De wind van Jij-Burg.....	49
Het uur van de vergiffenis.....	54
Mevrouw Inzicht	56
De Goddelijke vreugde wordt verkregen door te geven	58

Het uur van de scheiding.....	61
Hij die met God gaat vreest niets	64
De terugkeer naar Ik-burg.....	69
De gulden medaille.....	72
Het uur van de grote waarheid	74
Verbanning, de enige oplossing.....	77
Zijn nieuwe huis	80
Zij geloven, zij die een goede instelling hebben.....	85
Het is niet voldoende dat God wil, de mens moet ook willen.....	87
De Ik-burgers in Jij-Burg.....	91
De voortdurende reizen	92
Nawoord van de auteur	93

VOORWOORD VAN DE VERTAALSTERS

Dit is geen waar verhaal. Het speelt in een tijd dat er geen televisies, geen telefoons, geen computers bestaan. Het gaat om een land waar maar twee steden zijn, van elkaar gescheiden omdat de inwoners ervan geen behoefte hebben een andere stad te leren kennen. Totdat een jongetje uit een van die steden besluit de eerste ontdekkingsreiziger te worden van zijn stad! Hij trekt erop uit en trotseert allerlei gevaren, gevaren waarvan hij niet wist dat ze bestonden, gevaren die hem op de proef stellen: zal hij doorgaan met zijn reis?

Nee, dit is geen waar verhaal, maar het is een verhaal vol waarheden. Ga je mee op ontdekkingsreis, samen met de jongen die zo verdiend de naam Koppige draagt?

Trazegnies, juni 2023

EEN KLEINE IK-BURGER

Er was eens een groot koninkrijk dat Ik-burg heette, waarvan de bewoners natuurlijk de Ik-burgers waren. Hun huizen waren groot en mooi, het ene nog groter en mooier dan het andere, beschermd door hoge en dikke omwallingen. Midden in de stad stond een granieten heuvel en een prachtig paleis gebouwd van ijskristallen. Het is daar dat de godin Verwaandheid woonde, die de Ik-burgers erg bewonderden en als koningin hadden. Niemand nam een belangrijke beslissing zonder haar advies te vragen. Ze wist alles.

De Ik-burgers hielden veel van hun koninkrijk. Ze geloofden dat er nergens anders een mooiere stad dan de hunne kon bestaan. Om die reden zouden ze er nooit aan gedacht hebben haar te verlaten. Als men de ronde deed van haar grote vestingmuren kon men vaststellen dat er geen poort in was. Alleen maar een heel klein deurtje aan de zuidkant. Het werd gebruikt door de enkele boeren die werkten in de omringende velden.

Echter, terwijl alles mooi en schitterend leek, leden die mensen aan een gebrek. Hun ogen waren wazig en hun zicht was niet heel helder. Zelfs de zon zagen ze niet zo lichtend als hij in werkelijkheid is. Natuurlijk waren ze er zich helemaal niet van bewust, want ze dachten dat iedereen zo zag. Ze hadden ook nog een ander kwaal: ze maakten veel ruzie. Hun ruzies onder elkaar waren het meest normale ter wereld. Iedere Ik-burger wou dat het zijn eigen wil was die geschiedde. Zelfs de kinderen: het was zelden ze allen samen te zien spelen. Als een groepsspelletje plaatsvond, wou iedereen de baas zijn. Daar niemand toegaf, speelde iedereen meestal apart.

Koppige was een kleine Ik-burger die er altijd in slaagde alleen te spelen. Op een keer weigerde Koppige, zoals het

zijn gewoonte was, om met zijn vriendjes te spelen. Hij liet ze staan en ging weg. Waren dat werkelijk vrienden, die daar, die weigerden toe te geven dat hij met wedlopen de beste van het koninkrijk was? Alleen zijn mama erkende zijn waarde.

Bij de minste gelegenheid prees en vleide mevrouw Ijdelheid haar man en haar kinderen. Ze dacht ze zo te sterken en moed te geven. Trouwens, hier kon niemand uitblinken als hij geen totaal vertrouwen in zichzelf had en in niemand anders. Wat heel belangrijk was in de maatschappij van Ikkburg.

Vandaag was de ziel van Koppige verstoord. Hij liep vlug, mopperend, en van tijd tot tijd zuchtte hij heel diep om zijn woede te doen overgaan. Het was te vroeg om terug naar huis te gaan. Bovendien zou er nog niemand terug gekomen zijn. Hij dacht bij zichzelf dat een rondje op de omwallingen hem misschien zou kalmeren. Maar hoe meer hij terugdacht aan de houding van zijn vrienden, hoe meer de woede in hem toenam. En hoe erger zijn woede werd, hoe meer hij zijn hart voelde samenknijpen. Hij keek naar de hoge wallen, de grote huizen met het gevoel dat het allemaal op hem zou neerstorten. Het is toen dat hij het kleine deurtje voor zich zag. In zijn verwarring had hij niet gemerkt dat hij tot daar was gegaan. Hij was verbaasd te zien dat het op een kier stond. Hij ging dichterbij en keek naar de andere kant.

- Dag vriend, zei een stem.

Hij draaide zich om, verbaasd, en zag een klein meisje zittend in het gras, buiten de wallen.

- Dag, antwoordde hij, naar buiten stappend.

Het was de eerste keer dat hij door die deur ging.

- Jij bent zeker niet van hier, zei hij. Ik heb je nog nooit gezien.

- Ik ben op doorreis met mijn vader en ik ben op hem aan het wachten, antwoordde het meisje.

Koppige wou geen kans laten voorbij gaan om op te vallen en stelde haar voor om zich aan hem te meten.

- Wil je dat wij tot aan die boom lopen, om te zien wie zal winnen?

- O ja, best! Ik ben helemaal verstijfd door zo lang te zitten.

- Wel, sta op. Laten wij geen tijd verliezen. Bij "drie" gaan we!

Ze gingen klaar staat. Een, twee, drie, en daar gingen ze! De afstand tot aan de boom was nogal groot en de twee kinderen renden naast elkaar. Bijna op het einde, kreeg Koppige een kleine voorsprong en slaagde erin als eerste aan te komen, op het nippertje.

- Bravo, bravo! riep het meisje terwijl ze hem de hand reikte. Je loopt als de wind!

Eindelijk, dacht Koppige, iemand die mijn waarde erkent.

- Het is waar dat ik de beste ben in rennen. Er zouden sommige mensen bij moeten zijn om je te horen. Eigenlijk heb je niet gezegd hoe je heet.

- Kalme. En jij?

- Koppige.

Buiten adem en gelukkig gingen ze onder de boom zitten.

- Nou, Kalme, voordat ik je ontmoette, stond ik op het punt te ontploffen.

- Dat begreep ik toen je je gebogen hebt om door de deur te kijken. Weet je? Een overmaat aan woede maakt de mens lelijk. Nu ben je knapper.

- Luister... hoe kon ik niet woedend worden? Weet je wat mijn vrienden mij aandoen?

En hij begon haar zijn moeilijkheden te vertellen.

Kalme luisterde naar hem met aandacht. En Koppige sprak, sprak, sprak... en zij, zij luisterde, luisterde, luisterde...

De tijd ging aangenaam voorbij, zonder dat ze zich ervan bewust waren, totdat de vader van Kalme aankwam.

- Kom, mijn kind, laten wij hier zo vlug mogelijk vandaan gaan.

- Laat mij je mijn nieuwe vriend voorstellen, zei Kalme.

- Je bent een Ik-burger? vroeg de vader van Kalme.

- Natuurlijk – wat zou ik anders kunnen zijn?

De vader glimlachte en streelde zachtjes zijn haren.

Koppige nodigde ze bij hem thuis. Maar de vader van Kalme had veel haast. Hij nam zijn dochter bij de hand en vertrok zonder talmen. Toen hij haar zo zag weggaan, werd Koppige geërgerd door de vader van Kalme die zijn uitnodiging niet had aanvaard. Het beviel hem helemaal niet dat men nee tegen hem zei. Wat Kalme betreft, ze draaide zich om om hem te groeten. Koppige glimlachte tegen haar. Hij probeerde zijn woede te verbergen. Hij wilde mooi lijken. Plotseling realiseerde hij zich dat hij haar niet gevraagd had van waar ze kwam. Hij rende toen naar haar toe en riep:

- Kalme, waar woon je?

Ze vertraagde wat, legde de handen aan de mond als luidspreker en riep heel hard:

- In Jij-burg. Kom me daar bezoeken!

En de echo liet horen: “In Jij-burg. Kom me daar bezoeken.”

Koppige volgde haar lang met zijn ogen, totdat ze door de bocht in de weg, uit het gezicht verdween.

DE GODIN VERWAANDHEID

Sinds hij kennis met Kalme had gemaakt, verloor Koppige elk spoor van kalmte. En wat betreft Jij-burg, niemand van degenen aan wie hij de vraag stelde had ervan horen spreken. In het begin toonde zijn vrienden een beetje belangstelling, of eerder nieuwsgierigheid, maar dat ging gauw over. Zijn ouders, die het heel druk hadden en veel werk hadden, konden niet voortdurend op zijn vragen antwoord geven. Zo, kwam hij tot de conclusie dat Jij-burg een plaatsje zonder belang was omdat niemand het kende. Normaal zou zijn zoeken daar zijn opgehouden. Niemand in Ik-burg had tijd te verliezen met eenvoudige en onbelangrijke dingen.

Koppige echter dacht heel dikwijls aan Kalme. En dat was niet alles: de gedachte de ontdekker te worden van een onbekende stad maakte hem enthousiast! Maar hij moest er eerst zijn familie over inlichten. Dat is wat hij deed, wat allerlei tegenwerpingen opriep.

- Maar wat heeft dat meisje dat beter is dan wij? Wat heeft ze je gezegd dat je niet ophoudt over haar te spreken? vroeg zijn zuster.

Nu dat Koppige er weer over nadacht, werd hij zich ervan bewust dat Kalme hem niet veel had gezegd. Het was vooral hij die had gesproken. Maar de wijze waarop ze geluisterd had, haar glimlach, had iets anders, iets dat hij niet onder woorden had kunnen brengen.

- Het is niet alleen voor het meisje. De gedachte is bij mij opgekomen die stad te verkennen. Wat zeg je ervan, Papa?

- Ik zeg dat je niets kunt beslissen zonder eerst de mening te vragen van onze koningin. Verwaandheid kent zeker Jij-burg. Het is beter te vragen wat zij ervan vindt. Daarna moet je zien wat je doet.

- Daar ben ik het mee eens, zei de moeder. Eerst de koningin. Zij, zij weet alles. Het is een kans voor je om naar het paleis te gaan en haar onze eerbetuiging over te brengen. Jij moet, mijn zoon, jij moet beslist slagen! Realiseer je hoeve-len over je zullen spreken? Jij zult overal bekend worden. En wij zullen heel trots op je zijn!

- Morgen al zal ik naar het paleis gaan, besloot Koppige.

Het was de eerste keer dat Koppige een privé audiëntie met de koningin zou hebben. Hij wist dat degene die haar wou ontmoeten, eerst zijn verzoek schriftelijk moest indie-nen. Daarna dacht de koningin na en besloot de persoon in kwestie wel of niet te ontvangen. Koppige had de hele nacht bijna niet geslapen, hij schreef en herschreef het klad van zijn verzoek.

Vroeg in de ochtend trok hij zijn mooiste kleren aan en ging op weg. Natuurlijk was het niet de eerste keer dat hij naar het paleis ging. Twee keer per jaar gingen alle Ik-bur-gers er naartoe om de koningin te begroeten. Een keer met Nieuwjaar en een andere keer met haar verjaardag, die ge-legheden van grote en vreugdevolle feestelijkheden waren. Tijdens de rest van het jaar was het aan niemand toegestaan haar te storen, behalve om te spreken over een onderwerp van groot belang.

Terwijl hij wachtte dat men hem riep, bleef Koppige met enkele andere personen in de wachtkamer. Hij keek naar het decor van de ruimte. Grote gebeeldhouwde zuilen onder-steunden het plafond dat helemaal beschilderd was in tinten van blauw, zoals de hemel. De vloer was betegeld met schit-terend marmer en de stoelen waren bekleed met dik rood fluweel. Ondanks de aanwezigheid van meerdere mannen in de ruimte, sprak niemand. Het enige wat men hoorde was de donderende stem van de heraut als hij de namen aankon-digde.

- Koppige de Ik-burger, zoon van Arrogant!

- Aanwezig, antwoordde Koppige, ontroerd.

- Volg mij!

Hij volgde hem in een lange gang. Voor elke deur stond een schildwacht. Eindelijk kwamen ze bij de troonzaal. Bij de ingang stonden twee schildwachten in stilte, onbeweeglijk als bevroren standbeelden. Degene die hem vergezelde gaf hem een teken alleen verder te gaan. Zijn hart klopte snel. Zodra hij voorbij de deur was, richtte hij zich op en liep alsof hij op parade was. Verwaandheid keek vanuit de hoogte vanaf haar gouden troon naar hem. Ze droeg een diamanten kroon. Haar haar viel op haar schouders. Haar kleed was prachtig, rood met gouden borduursel. Dicht bij haar troon stond, rechtop, haar secretaris. Koppige wist dat daar waar hij stond, hij precies dertig stappen van de troon stond. Vanaf de vooravond had hij, met zijn moeder verschillende keren de groet herhaald die hij moest doen; hij ging voor de koningin staan en maakte twee diepe buigingen. Een voor haar macht en een voor haar schoonheid. Dat was het protocol.

Gelukkig bewoog Verwaandheid een beetje haar lippen en glimlachte naar hem.

Het scheelde weinig of hij had gedacht dat ze niet echt was. Nu hij haar van dichtbij zag, merkte hij op dat haar neus een beetje meer naar omhoog gekeerd was dan die van de andere Ik-burgers.

- Jij bent het dus, Koppige, die wil reizen om naar Jij-burg te gaan?

- Precies, Majesteit.

Ze dacht na, tilde haar kin op en hield haar oogleden half gesloten.

- Weet jij niet dat er geen stad bestaat die mooier en groter is dan de onze?

- Ik weet het, Majesteit. Maar ik wil de ontdekker zijn van die stad.

- Ik verheug mij over je durf. Zo moeten al mijn onderdanen zijn. Ik had je graag mijn toestemming gegeven als die reis de moeite waard was. Ik zou vooral een groot feest hebben voorbereid voor je terugkeer. Jammer, maar Jij-burg is het meest onbetekenende dorp ter wereld! Zijn bewoners zijn allemaal middelmatige mensen. Ik heb vernomen dat enkele van hen hier langs waren geweest en dat jij ze ontmoet hebt.

- Precies, Majesteit.

- Zij hebben het gewaagd tot hier te komen zonder te buigen voor de koningin! Alleen al dat bezorgt mij woede en afkeer. Ik, mijn kind, wil je behoeden voor een grote en nutteloze moeite. Als je echter aandringt, stem ik toe je de toestemming te geven er naar toe te gaan. Maar let op! Sta nooit aan iemand toe je te domineren. Waar je ook naartoe gaat, wie je ook ontmoet, zeg steeds altijd in jezelf: "Ik eerst! Ik eerst!" Die twee kleine woorden zijn magisch. Ze zullen je helpen alle moeilijkheden te overwinnen. Je zult altijd overwinnaar zijn. Begrijp je?

- Heel goed, Majesteit.

- Zeg ze mij, dat ik je hoor!

Koppige richtte zich op en schreeuwde:

- Ik eerst! Ik eerst!

- Harder mijn kind, harder! Roep ze uit met heel je hart!

- Ik eerst! Ik eerst!

- Bravo, bravo! Nu mag je gaan.

- Dank u, Majesteit. Mijn familie betoont u haar eer.

- Breng hen mijn groeten over.

Zij stuurde hem weg met een teken van haar hand. Koppige boog weer twee keer en ging weg.

DE WIJZE OUDE

Voordat hij het paleis bezocht had Koppige aan zijn broer voorgesteld hem te vergezellen op zijn reis. Trotse was drie jaar ouder dan hij, maar deelde zijn enthousiasme helemaal niet. "Ik ben hier heel goed," zei hij. "Ik-burg is het beste koninkrijk. Waarom zou men zich nutteloos moe maken?" Het is zijn zuster, Opschepperige, die met hem mee wou gaan. Maar hun ouders gaven haar er niet de toestemming voor, want ze was nog te jong. Zo vertrok Koppige alleen voor de grote reis, voorzien van de raadgevingen van zijn koningin.

Hij liep al drie dagen naar het onbekende. Hij liep door heuvels en dalen, zonder stad, of levende ziel te vinden. Hij was op weg gegaan met een groot verlangen naar avontuur, maar er begon zich een teleurstelling te vormen in zijn geest. Hij miste de mooie stad die hij verlaten had en hij begon zich af te vragen of het werkelijk de moeite waard was zich zo te vermoeien voor Jij-burg. Het was hem zwaar te moede. Het was bijna avond. Hij daalde een berghelling af, op zoek naar een veilige plaats om er de nacht door te brengen. Het is toen dat de geur van vuur hem bereikte. In de verte steeg rook op van ergens onder een boom. Hij begon harder te lopen. Wie had er een vuur kunnen aansteken? Zeker een menselijk wezen. Terwijl hij naderde zag hij de opening van een grot en iemand die zat. Hij begon te lopen, vol angst.

Hij kon zijn ogen niet geloven. In werkelijkheid was het een oude man met een lange witte baard, gezeten voor een houtvuur, bezig iets te koken.

- Vadertje, vadertje, riep hij al lopend.

De Oude stond op, en met een handgebaar, gaf hij hem een teken dichterbij te komen. Koppige kwam helemaal buiten adem aan. Hij beefde in al zijn ledematen.

- Welkom, welkom, zei de oude man die hem bij de schou-
ders nam en hem bij het vuur deed zitten, op een groot stuk
boomstam.

- Kom, rust uit. Kalmeer een beetje, dan zullen wij spre-
ken.

Hij legde een oude deken op hem, helemaal versleten, en
gaf hem water.

Koppige had even tijd nodig om bij te komen. Was het de
vreugde iemand te ontmoeten, of het rennen en zijn angst?
Het was de eerste keer dat dit hem overkwam; zijn tanden
klapperden. Onmogelijk ook maar een woord te zeggen. Hij
zag de Oude, onverstoorbaar, met zijn koken verdergaan.
Het kind werd er zich van bewust dat zijn gastheer helemaal
geen verbazing had getoond hem te zien, alsof hij hem ver-
wachtte. Hij trok een vis uit zijn pan en sneed het in twee.
Hij goot ook het sap in de twee houten borden.

- Daarom heb ik vandaag een grote vis genomen. Het is
omdat ik een gast zou hebben. Ik heb hem in de rivier gevist,
jij zult hem vast wel lekker vinden.

Koppige had zulk een honger dat hij met plezier een ge-
kookte steen had gegeten! Zij aten in stilte. Door de warme
maaltijd en onder de kalmerende invloed van de oude man,
kwam Koppige stilaan tot rust. Hij was verbaasd dat de Oude
hem geen enkele vraag had gesteld. Was hij niet nieuwsgie-
rig te weten hoe een kind zich in deze eenzaamheid bevond?
Koppige besloot zelf de stilte te verbreken.

- Ik probeer naar Jij-burg te gaan. Heb jij er over horen
spreken?

De Oude glimlachte en knikte.

- Ja, ik weet er iets van, ik weet er iets van...

Koppige stond op, nam hem bij de schouders en schudde hem.

- Zeg mij, vadertje, zeg me gauw. Is het hier dichtbij? Wat weet je ervan?

- Ik zie dat de maaltijd je goed versterkt heeft. Ga eerst zitten.

- Ben ik hier om te zitten, ik? Ik moet het vlug weten, onmiddellijk! Ik ben al drie dagen aan het zoeken en ik heb nog niets gevonden.

- Jij zou honderd en drie dagen kunnen zoeken en je zou niets vinden.

- Waarom niet?

- Omdat je niet zoekt zoals het hoort.

Koppige hield op met trappelen van ongeduld en ging zitten.

-Luister, vadertje, wat je te zeggen hebt, zeg het. Ik, ik zal niet teruggaan naar Ik-burg zonder Jij-burg te vinden. Ik heb instructies van mijn koningin.

De Oude glimlachte.

- Als je de instructies van je koningin volgt zul je nooit Jij-burg vinden. Nooit van zijn leven!

Koppige werd rood van woede, alsof hij stikte.

- Ik eerbiedig je leeftijd, vadertje, maar ik verbied je kwaad te spreken over mijn koningin!

- Luister, ik zie dat je erg moe bent, het is beter dat je naar bed gaat en wij zullen er morgen over spreken.

- Ik, er is geen sprake van dat ik naar bed ga!

- Goed, akkoord. Dan zal ik maar als eerste naar bed gaan. Kom, ik zal je tonen waar je kunt gaan liggen.

Koppige beefde van verontwaardiging, terwijl hij trachtte het zo goed mogelijk te verbergen. Ze gingen de grot binnen. Ze was smal en er konden amper twee mensen in blijven. In een hoek was een gevlochten mat uitgespreid.

- Ga jij hier liggen en neem deze deken, zei de Oude.

Koppige had zin te vragen waar de oude man zou slapen, want hij zag geen andere mat. Hij deed het niet, verlamd van woede. Uiteindelijk was hij de gast, en bovendien, een kind. De oude man kon wel doen wat hij wou.

- Goede nacht, mijn kind, zei de Oude.

- Goede nacht, murmelde Koppige.

- Goed, goed, als ik een beetje zou kunnen slapen, dacht hij. Zodra het dag wordt, zal ik opstaan en weggaan. Ik, ik zal alleen Jij-burg vinden. Ik heb niemand nodig.

Nadat hij lang gedraaid en gekeerd had als een tol, sliep hij een beetje in. Toen hij zijn ogen opende, was het nog nacht en de oude man was er niet. Koppige ging naar buiten en zag hem wat verder, gezeten op een steen, de hemel bekijken. Hij ging dichterbij. Nu dat de grote woede voorbij was, wou hij hem spreken, maar hij wist niet hoe hij het moest aanpakken.

- Is het nog lang voordat het dag wordt?

- Nee, niet lang. Wil je vertrekken?

- Nog niet. Ik zei tegen mezelf, daar, als je wilt dat wij het gesprek voortzetten...

- Zoals je het voelt.

- Vadertje, ik wil dat je naar mij luistert en mij helpt.

- Mijn kind, ik help iedereen, ik minacht niemand, want je moet weten, de mens heeft zelfs de kleinste mier nodig.

- Toch heb je me gisteravond niet willen helpen.

- Gisteren had haast je zenuwachtig gemaakt, je bent kwaad geworden en het was onmogelijk te praten. Een gesprek vereist kalmte. De beste remedie tegen woede is stilte. Anders kan men onder invloed van woede onbehoorlijke dingen zeggen.

- Jij hebt gelijk. Vandaag ben ik kalmer. Gisteren was het vast wel de vermoeidheid.

- Het was vast wel de vermoeidheid, zei de Oude.

- Zeg mij dus, vadertje, wat weet je van Jij-burg?

- Jij-burg, mijn kind, is het mooiste rijk ter wereld.
- Mooier dan Ik-burg? Dat, dat geloof ik niet!
- Wees geduldig en luister een beetje. Deze stad heeft geen hoge omwalling, noch grote huizen. Zijn schoonheid is elders. Jij moet weten dat niemand tot Jij-burg kan komen, zonder door een kleine doorgang, laag en smal als een tunnel te gaan.

- Ik ben klein en ik zal er zeker doorheen kunnen.
- Ik denk niet dat jij er doorheen zult komen.
- Dan zal ik bukken.
- Maar, daar is het geheim. Om er door te gaan is het niet voldoende het hoofd te buigen. Je moet eerst je Ik doen inkrimpen.

- Daar, vadertje, breng je mijn gedachten in de war, ik begriep niets.

De Oude glimlachte.

- Let op, luister, ik zal je de dingen eenvoudig uitleggen.
Wat heeft je koningin je gezegd toen je vertrok?

- Waar ik ook was, wat ik ook deed, altijd zeggen "Ik eerst."

- Wel, om Jij-burg te vinden, moet je precies het omgekeerde doen. Jij moet zeggen "Jij eerst." Zet eerst Jij, eerst het welzijn van de ander. Men moet tegen zichzelf zeggen dat de naaste net is als jezelf, en zelfs beter dan jezelf. Als je dat tegen jezelf zult zeggen, en het niet alleen zegt, maar het ook in praktijk brengt, dan zal je Mij kleiner worden.

- En dan zal ik door die smalle doorgang gaan?

- Je zult er zonder problemen doorheen gaan. En als jij in Jij-burg aankomt, dan zul je zien...Je zult nooit meer willen weggaan.

- Jij, je bent vast en zeker daar vandaan. Waarom ben je weggegaan? hernam Koppige.

- Ik ben niet weggegaan. Ik blijf eenvoudigweg hier om de weg te tonen aan de mensen die hem zoeken.

- Is het nog ver?
  - Het kan heel dichtbij zijn, alles hangt van jou af.
  - Wat wil dat zeggen?
  - Let onderweg heel goed op je gedachten, op je overpeinzingen. Denk altijd het goede. Zolang je dat doet, zal de weg gemakkelijk zijn. Maar als je slechte gedachten hebt, zul je moeilijkheden hebben en zul je je nutteloos vermoeien.
  - Is dat alles?
  - Ja, lijkt je dat gemakkelijk of moeilijk?
  - Heel gemakkelijk. O, als ik dat vanaf het begin had geweten! Dan zou ik al in Jij-burg zijn!
  - Beter laat dan nooit.
  - Goed, het is dag, ik zal op weg gaan.
  - Eet eerst iets, dan kun je gaan.
- Terwijl Koppige at, bereidde de Oude wat provisie voor de weg.
- Het is niet de moeite, vadertje. Ik, ik zal voor de middag of in ieder geval rond de avond, zeker in Jij-burg zijn. Nietwaar?
  - Ik wens het je toe, maar neem voor het geval dit mee.
- Op het ogenblik dat de zon achter de bergen opkwam, vergezelde de Oude, Koppige een eind op de weg.
- Ga nu, mijn kind.
  - Ik dank je heel hartelijk, vadertje, voor alles wat je mij verteld hebt. Wil je dat ik je zeg wat ik begrepen heb, opdat je kunt zien of ik het me goed herinner?
  - Ik luister.
  - Dat ik altijd het welzijn van mijn naaste voor alles plaats en dat ik altijd een goede gedachte heb. Zo zal mijn Ik inkrimpen en kan ik in Jij-burg binnengaan.
  - Jij hebt het heel goed onthouden. Ga, je hebt mijn zegen.

DE GOEDE GEDACHTE

Fluitend en zingend ging Koppige op stap. Hoe meer hij dacht dat de Oude goed was, hoe meer de weg voor hem open ging. Het leek hem zo eenvoudig altijd het goede te denken! Hij had nog niet veel gelopen toen hij in de verte een man zag die zijn paard te drinken gaf. Dat is een goede man, dacht hij. Ik zal stoppen om hem dag te zeggen.

- Dag, mijnheer.

- Dag. Wat doe je hier, kind?

- Ik ben op weg gegaan naar Jij-burg.

- Dat is een moeilijke reis, antwoordde de man.

- Ach, dat hangt ervan af, niet zo erg moeilijk! Het hangt af van ons of wij er komen of niet.

Terwijl hij sprak, legde hij zijn zakje op een rots. Hij ging dichterbij het paard om hem te strelen.

- Jij hebt het mooiste paard dat ik ooit gezien heb. Gefeliciteerd. Hoe noem je hem?

- Luizige.

- Luizige? Wat afschuwelijk! Heb je niets beters gevonden?

- Men kan zien, mijn vriend, dat je niets afweet van paarden. Hij is luizig; die naam past hem heel goed.

Om van onderwerp te veranderen, vroeg Koppige hem of het rivierwater zuiver was.

- Hier is het niet zo best. Ga een beetje verder – midden in de stenen daarginder, daar is de bron.

- Dank je. Je bent heel aardig.

Koppige liep tot aan de bron. Op het ogenblik dat hij zich boog om te drinken hoorde hij de galop van het paard. Hij hief het hoofd op en wat zag hij? De ruiter die weg galoppeerde met zijn zak! Vol woede begon Koppige in zijn richting te lopen al roepende: